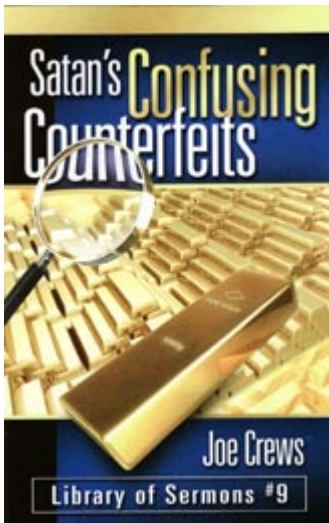

Contrafacerile uimitoare ale lui Satana

By Joe Crews

Să presupunem că ar trebui să rezumați întreaga Biblie doar în două cuvinte. Ce cuvinte ați alege? M-am gândit și cred că păcat și mântuire ar putea fi cel mai exact răspuns. La urma urmelor, Satana a intrat în tablou destul de devreme pentru a-l face pe om să păcătuiască și să-i fure mântuirea. Întâmplător, acesta a marcat și punctul de întoarcere pentru familia omenească. Vedeți, Dumnezeu întemeiasse totul pe ascultare. El oferise toate darurile minunate - viață, un caracter drept, stăpânire asupra pământului și un cămin frumos în Grădina Edenului. Apoi, le făgădui că aceste binecuvântări vor continua la infinit cu o singură condiție: 'Ascultă și vei trăi, nu asculta și vei muri'.

Desigur știm ce a urmat aceluia ultimatum. Adam și Eva au cedat ispititorului și păcatul a intrat în această frumoasă planetă pentru prima dată. Și din acel moment, marea controversă a devenit o realitate în luptă, între Hristos și Satana, adevăr și minciună, ascultare și neascultare. Fiecare carte și capitol din Biblie este întrețesut cu mărețul plan făcut de Dumnezeu de a-l readuce pe om la starea lui de la început, de ascultare, de acolo de unde a căzut. "... și-l vei pune numele ISUS, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale" (Matei 1:21). Desigur, păcatul reprezintă neascultare de legea lui Dumnezeu.

Uneori, oamenii se întrebă, "De ce să ne batem capul cu faptele legii? Nu-L interesează pe Dumnezeu mai mult inima decât purtarea exterioară?" Adevărat, aceste lucruri nu se pot despărți. Chiar de la început, Dumnezeu a făcut din ascultare marele test al iubirii și credințioșiei. Nimeni nu poate spune că pe Dumnezeu nu l-a interesat purtarea primilor noștri părinți. Faptele lor exterioare au oglindit o inimă împărțită. Iată de ce a spus Isus, "Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele" (Ioan 14:15).

Interesul planului ceresc este să-i ferească pe oameni de a nu călca legea lui Dumnezeu, insuflând o dragoste agape în inima adevăraților credincioși. Chiar ultima carte a Bibliei prezintă picătură cu picătură aceeași întrebare de bază a ascultării. Fiecare suflet va primi sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei. Iarăși testul se va da cu privire la ascultarea față de lege. Caracteristica majoră a celor răscumpărați, conform cărții Apocalipsa, este că ei țin poruncile lui Dumnezeu. Condiția fixată de Dumnezeu ca omul să rămână în Eden devine condiția ca omul să se întoarcă în paradis. "Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus" (Apocalipsa 14:12). "Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos" (Apocalipsa 12:17). "Ferice de cei ce împlinesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!" (Apocalipsa 22:14 - versiunea King James).

Conchidem de aici că Dumnezeu trebuie să aibă un popor căruia să-i încredințeze viața veșnică. V-ați gândit vreodată că cei care vor fi luați la cer la revenirea lui Isus își vor mai păstra puterea de alegere? Biblia ne asigură că nenorocirea nu se va mai ridica a doua oară. Nu se va mai repeta acest tragic carnagiu de 6000 de ani. Nu pentru că nu va mai fi alegere, ci pentru că Dumnezeu nu va lua pe nimeni la cer care să nu prefere să moară mai degrabă decât să păcătuiască. Îngerii vor ști că cerul este un loc sigur din pricina experienței sfinților din această lume înainte ca să li se fi dat nemurirea. Nu va mai fi riscul reapariției coșmarului păcatului. Testul pe care l-a făcut planeta Pământ este îndeajuns.

Întreaga strategie a lui Satana se bazează pe a-i face pe oameni să păcătuiască. El știe bine că nimic care întinează nu va intra în împărăția lui Dumnezeu, iar păcatul este singurul lucru care întinează în ochii lui Dumnezeu. Sunt convins că Satana a înțeles un anume principiu cu mult înainte ca să-l noteze apostolul Pavel în Romani 6:16. "Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la

neprihănire?" Vă rog să rețineți că sunteți robul aceluia de care ascultați. Dacă ascultați de Dumnezeu, sunteți robul lui Dumnezeu; iar dacă nu mai ascultați de Dumnezeu, nu mai sunteți robul lui Dumnezeu. Planul vrăjmașului este să vă facă să ascultați de el și să ajungeți robul lui.

Nu pot să accentuez destul că celui rău nu-i pasă de ce nu ascultați de Dumnezeu, atâta timp cât nu ascultați. O puteți face în numele religiei și unii din cei mai religioși oameni n-au ascultat de Dumnezeu de-a lungul istoriei. De fapt, ei pot inventa motivele cele mai religioase pentru a nu asculta. Domnul Isus a vorbit în repetate rânduri despre acei care vor fi vinovați de această purtare paradoxală. El a spus, "Mulți îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege'" (Matei 7:22, 23).

Isus i-a identificat pe acești reclamanți lăudaroși ca fiind persoane foarte religioase. Totul se făcuse în numele lui Isus și totuși ei au fost respinși la sfârșit ca nevrednici de a intra în ceruri. De ce? Care era problema lor? În versetul anterior Învățătorul a descris clar că deși ei vorbeau mult despre El, nu împlineau "voia Tatălui Meu care este în ceruri." Mărturisirea era puternică, dar lipsea împlinirea voiei lui Dumnezeu.

Domnul Isus a fost mai detaliat în Matei 15:9 când a rostit următoarele cuvinte fariseilor: "Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești." Cât de șocați poate că au fost acei oameni când au înțeles pentru prima dată că mulți care l s-au închinat Lui vor fi pierduți. Cum s-ar putea să fie greșit să te închini lui Dumnezeu și de ce să fie socotit degeaba și inutil? Isus a explicat că nu putea accepta această închinare deoarece ei puseseră deoparte poruncile Lui în favoarea poruncilor oamenilor. Ce interesant! S-ar părea că Domnul Hristos recunoaștea ascultarea ca cea mai înaltă formă de închinare și cea mai acceptabilă.

A reușit oare cineva vreodată să găsească o scuză acceptabilă pentru a nu asculta de Dumnezeu? Desigur, oamenii din trecut și-au fabricat unele care să le sune bine în propriile urechi. Mă gândesc la Saul pe care Dumnezeu îl aprobă drept primul rege din Israel. Era un om mare și minunat în multe privințe. Dar vă mai amintiți ce s-a întâmplat când Dumnezeu l-a trimis să lupte împotriva amaleciților? Acești oameni ajunseseră atât de stricați că Dumnezeu îi poruncise lui Saul să-i distrugă cu desăvârșire. Nimic nu trebuia luat ca amintire sau pradă din această campanie. Porunca lui Dumnezeu era clară și detaliată.

Atunci de ce s-a decis Saul să cruțe unele din cele mai bune vite? El i-a dat explicația lui Samuel după ce a fost întâmpinat de prooroc pe drumul spre casă de la luptă. Samuel a întrebat: "Ce înseamnă behăitul acesta de oi care ajunge la urechile mele, și mugetul acesta de boi pe care-l aud?" Saul a răspuns: "Le-au adus de la Amaleciți, pentru că poporul a cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni, ca să-i jertfească Domnului, Dumnezeului tău; iar pe celelalte, le-am nimicit cu desăvârșire" (1 Samuel 15:14, 15).

Indiferent de cât de logice ar suna aceste cuvinte, ele sunt pline de un scop nesincer și de fățărnicie. Mai întâi, Saul a dat vina pe "popor" că a cruțat animalele, încercând să mute răspunderea pentru actul neascultării. Dar Saul era de acuzat, iar el primise porunca de la Dumnezeu. Apoi, încercă să lase impresia că era un lucru de nimic, deoarece "restul" cuvântului lui Dumnezeu fusese împlinit. Se făcuse doar o mică deviere, așa că de ce să se facă atâta zgomot pentru ea, și în plus, animalele acestea nu erau pentru ei, ci urmau să-l fie închinare lui Dumnezeu!

Nu pierdeți semnificația acestei explicații. Saul nu asculta de Dumnezeu ca să l se închine Lui! Oare Dumnezeu acceptă un astfel de argument? Samuel răspunse, "Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor" (versetul 22). Iarăși vedem că Dumnezeu considera ascultarea drept cea mai înaltă formă de închinare. Deși probabil că Saul avea motivul religios cel mai convingător pentru a nu asculta, Dumnezeu i l-a respins cu tărie și în același timp l-a respins și pe Saul pentru a nu mai fi rege peste Israel.

Nu se face același lucru și astăzi? Priviți în jur cum orele sfinte ale sabatului sunt dăruite săptămână de săptămână unei lumi care are nevoie de odihnă. În inima legii morale scrise de mâna Lui, Dumnezeu a înscris cea mai lungă și mai detaliată din toate cele Zece Porunci. Cu toate acestea, a fost exprimată atât de simplu că nu a existat nicio posibilitate de confuzie. "Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea" (Exodul 20:10). Chiar și un copil poate să înțeleagă aceste cuvinte. Totuși, când începe ziua a șaptea în fiecare săptămână, milioane mai sunt la cumpărături, continuându-și afacerile ca de obicei și călcând porunca clară, detaliată a lui Dumnezeu.

Cine sunt aceste milioane de oameni care îndrăznesc să sfideze poruncile scrise fără greș de Creatorul lor? Mulți din ei sunt persoane religioase care vor fi la biserică chiar a doua zi și vor cânta imnuri, se vor ruga, vor face daruri și vor îngenunchea să se închine Dumnezeului a cărui lege o calcă în fiecare săptămână. Unii poate că nu-și dau seama că ei cinstesc o tradiție păgână mai presus de porunca lui Dumnezeu, dar un mare număr sunt perfect conștienți că nu ascultă de legea veșnică a lui Dumnezeu. Despre unii ca ei, Isus a vorbit cu o gingășie uimitoare: "Degeaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești."

Ani de zile ca evanghelist am ascultat motivele care le aduceau cei religioși pentru a călca sabatul. Mulți din ei au aerul pios și sincer și mărturisesc o mare iubire pentru Dumnezeu. Dar oare chiar Îl iubesc? Problema este că astăzi iubirea este definită atât de superficial și sentimental. Toți am văzut afișe pe mașini care ne cer cu îndrăzneală, "Zâmbește dacă Îl iubești pe Isus," sau "Claxonează dacă Îl iubești pe Isus," sau "Fă cu mâna dacă Îl iubești pe Isus." Dar nu asta a zis Isus! El a zis, "Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele!" Ei bine, asta a zis. Spuma superficială a multor religii moderne reflectă orice altceva în afară de iubire.

Cele două strategii ale lui Satana

Cum își orchestrează planul Satana ca să-i facă să păcătuiască și pe cei mai religioși? Înainte ca să trecem la cele două strategii cele mai de efect, trebuie să înțelegem că ne ocupăm de cel mai mare înșelător care a existat vreodată. Ca arhiomagitor, adesea se folosește de un amestec de bine și rău ca să-și împlinească scopurile. Se pretează chiar să folosească Scripturile dacă aceasta îi poate servi să-și împlinească scopul final.

Satana nu a scris el Biblia, dar a privit peste umerii celor care au scris-o, memorizând fiecare bucățică din ea. Și adesea a citat texte, așa cum l-a citat Domnul lui Isus în pustie când L-a ispitit. În acea situație, practic a citat corect textul din Psalmi când a spus că îngerii Îl vor ocroti ca nu cumva să-și lovească piciorul de vreo piatră. Dar rețineți că el a aplicat greșit textul îndemnându-L pe Isus să Se încumete și să sară de pe vârful templului, iar apoi să Se încreadă că îngerii Îl vor salva.

Acest truc șiret de a distorsiona Scriptura stă la temelia celor două șmecherii speciale pe care le folosește Satana ca să-i facă pe creștini să nu asculte de legea lui Dumnezeu. Primul argument suna cam așa: Întrucât Biblia spune "Ferice de cei care împlinesc poruncile Lui ca să aibă drept la pomul vieții," lucrul cel mai important ca să fii mântuit este să ascuți de lege (Apocalipsa 22:14). Dacă vom reuși să facem asta destul de bine, în orice privință, ne vom califica pentru viața veșnică.

Vă sună familiar? Există oare vreun adevăr într-un astfel de argument? Evident că este foarte important să ascultăm de porunci, dar s-a strecurat oare și vreun element puternic de eroare în această credință? Adevărul este că nimeni nu se poate face singur destul de bun ca să merite mântuirea. O astfel de învățătură este pur legalism, chiar contrariul modalității fixate de Dumnezeu pentru a fi salvat. Ea este temelia oricărei religii necreștine și a înșelat milioane de preținși urmași ai lui Hristos printr-o minciună fatală.

Dar poate că vă întrebați cum de o astfel de învățătură poate duce la o mai mare călcare a legii lui Dumnezeu. Oare nu i-ar motiva mai mult pe oameni să țină poruncile mai atent ca să fie mântuiți? În cazul acesta, răspunsul este nu. Vedeți, Satana știe foarte bine că lucrurile s-au schimbat din Grădina Edenului.

Îi era de o mie de ori mai ușor lui Adam să asculte decât ne este nouă. El avea o natură curată, necăzută care nu avea nicio înclinație față de păcat și toate ispitele lui își aveau originea în afara lui. Cu firea noastră căzută moștenită, ispitele noastre cele mai mari izvorăsc dinăuntru. Dar Satana a convins milioane de oameni că ei pot evita păcatul, așa ca și Adam și Eva, străduindu-se mai mult să asculte de Dumnezeu. Așa că ei se luptă bărbătește să exercite mai mult control asupra tendințelor lor păcătoase și nu reușesc în strădaniile lor trupesti. În final, decid că este cu neputință să aibă biruință asupra păcatelor și că Dumnezeu nu va cere ceva ce nu se poate. Rezultatul este că oamenii calcă din ce în ce mai mult legea lui Dumnezeu.

Gândiți-vă o clipă: Să presupunem că ați putea păstra toate poruncile lui Dumnezeu din acest minut tot restul vieții dvs. Cu alte cuvinte, nu ați mai face nicio greșală și nu ați comite niciun păcat tot restul vieții. V-ar mântui aceasta? Desigur că nu, deoarece ați comis deja păcate înainte de a începe acest program viitor de ascultare perfectă. Prin urmare, ați ajuns sub sentința de moarte prin acele greșeli trecute. Nicio purtare bună nu poate schimba raportul păcatelor trecute.

Adevărul este că doar un singur Om a venit vreodată în lumea aceasta și a trăit o viață absolut perfectă fără să comită un singur păcat. Domnul Isus a trăit o viață impecabilă de facere de bine. Viața noastră este pătată și mânjită de repetatele eșecuri de a ne măsura cu standardul lui Dumnezeu de ascultare totală. Niciunul dintre noi nu poate sta înaintea lui Dumnezeu pe temeiul vieții noastre trecute. Știm că Dumnezeu nu va accepta nimic altceva decât o neprihănire perfectă sau o împlinire a binelui și nimeni dintre noi nu are o astfel de viață. Dacă nu putem întrucâtva să căpătăm favoare în temeiul acelei vieți sfinte, nepătate a Domnului Isus, care practic să ni se atribuie nouă, nu există nici cea mai mică posibilitate ca să fim mântuiți. Cât de recunoscători ar trebui să fim că un astfel de transfer a fost făcut posibil prin harul Domnului nostru Isus.

Unul din cele mai uimitoare texte din Biblie se găsește în Romani 5:10, "Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său ..." Să ne oprim și să cercetăm acea primă jumătate a versetului, deoarece conține cel mai crucial mesaj din toată Biblia. El ne spune că am ajuns vrăjmași ai lui Dumnezeu când am păcătuit. A fost nevoie de o împăcare dacă urma să avem vreo speranță. Ca să îndepărtăm păcatul care ne-a despărțit de Dumnezeu, trebuia îndeplinită o ispășire. Textul nostru ne spune că doar moartea lui Isus putea să realizeze o astfel de împăcare.

Cum a reușit crucea să îndepărteze vrăjmășia și să refacă legătura dintre Dumnezeu și om? Ce i-a adus Isus acelei cruci? În propriul Lui trup a purtat ca un ispășitor vina pentru orice urmaș al lui Adam și al Evei. De fapt, Isus S-a oferit să facă un schimb cu fiecare dintre noi. El urma să ia asupra Lui osânda și sentința de moarte care ni se cuvenea nouă și să șteargă vina păcatului din dreptul nostru. În același timp cât poartă vina noastră, acoperă amintirea urâtă a păcatelor noastre trecute. În realitate, a realizat aceasta atribuindu-ne credit prin faptul că El a dus o viață desăvârșită de ascultare. Așa că la ce renunțăm și ce primim de la El? Renunțăm la moarte în schimbul vieții Lui; și ca urmare, Dumnezeu ne tratează ca și când n-am fi păcătuit niciodată, și îl tratează pe Isus pe cruce ca și când ar fi fost El vinovat pentru toate păcatele noastre.

Acum haideți să privim la restul textului din Romani 5:10. După ce a descris împăcarea ce are loc prin moartea lui Isus, ap.Pavel continuă, "cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui." Remarcați vă rog că avem nevoie atât de viața cât și de moartea lui Isus ca să realizăm mântuirea completă. Păcatele trecute sunt acoperite prin meritele atribuite de moartea Sa ispășitoare, iar biruințele viitoare sunt asigurate de meritele împărtășite ale vieții Lui fără de păcat în trup.

Nu putem să ne schimbăm sau să ne îmbunătățim faptele care au fost deja raportate împotriva noastră. Ele nu pot decât să fie anulate prin scrierea în dreptul nostru a raportului meritelor ascultării Lui desăvârșite. Oricare din faptele noastre viitoare se poate schimba dacă acceptăm împărtășirea biruinței Lui în propria noastră fire decăzută. Iar aceasta ne aduce la cea de-a doua strategie pe care o folosește Satana ca să-i facă pe oameni să păcătuiască.

Capcana harului ieftin

În acest asalt inteligent, marele amăgitor urmărește un argument diferit. Sună cam așa: "Nimeni nu poate fi salvat păzind legea. Nu suntem îndreptățiți prin fapte, ci prin har prin credință. Nu este nevoie să ținem poruncile atâta timp cât îl iubim pe Isus." Iarși vedem că există mult adevăr în ceea ce zice el, dar și o fărâmə teribilă de greșeală. Deși nu suntem îndreptățiți prin fapte, nu suntem scutiți nici de ascultare.

Mulțimi nenumărate de oameni au căzut pradă acestei abordări viclene. Permanent o găsesc în evanghelizări. Creștini de toate culorile și din toate bisericile vor fi cu totul de acord în primele seri ale unei campanii de evanghelizare, dar apoi introducem subiectul legii și harului. Imediat, începe reacția. "Frate Joe, nu ne mai vorbi despre vechea lege! Nu suntem salvați prin fapte. Suntem sub har și să păzim acele porunci nu ne va mântui!" Vedeți problema? Ca o reacție extremă împotriva legalismului, aceste suflete sincere se abat mult spre partea harului ieftin și aproape că ajung antinomaliști în vederile lor.

Cât de greu este să fii echilibrat în problema credinței și faptelor! Există două extreme, iar pe cel rău nu-l interesează spre care capăt o luăm. Este ca și cum am vâsli o barcă cu două vâsle numite "credință" și "fapte". Dacă oricare din vâsle nu merge, barca pur și simplu se învârtă în cerc. Mulți oameni se învârt în cerc, deoarece nu trag egal de aceste două aspecte esențiale ale mântuirii. Adevărul este că vorbim despre

două capete ale aceleiași bucăți. Iată de ce nu poate fi niciun conflict în problemă. Credința adevărată produce întotdeauna fapte bune de ascultare. O îndreptățire adevărată produce invariabil sfințire. Biblia declară că într-adevăr "credința fără fapte este moartă" (Iacov 2:26).

Marele nostru vrăjmaș, diavolul, a contrafăcut cu șiretenie ambele capete ale frumoasei învățături a neprihănirii prin credință. El a deformat "neprihănirea" în legalism și "credința" într-un înlocuitor ieftin care nu produce nici măcar ascultare. Cineva s-a referit la ea ca la "o agape subțire," deoarece denigrează și iubirea într-un sentimentalism greșit definit.

În Scripturi găsim trei feluri de credință. Una este o credință pe care o au chiar și demonii, dar Iacov arată foarte clar că acest fel de credință nu lucrează deloc. Este doar un asentiment sau un acord cu mintea. Nu poate salva nicio persoană. Al doilea fel lucrează, dar dintr-un motiv greșit. Este foarte bine ilustrată de un șofer care vede un semn de stop la o intersecție. El are credință în semn și credința lui lucrează; își aduce mașina la un stop. Dar de ce a oprit? De teama de a nu fi lovit de un alt vehicul? Sau de teama ca poliția să nu-l vadă și să-i dea o amendă? Și acest fel de credință este de neacceptat de către Dumnezeu deoarece se bazează pe teamă.

Din nefericire, mulți creștini cu numele au acest fel de religie pentru a scăpa de foc. Ei știu că la sfârșitul drumului există un foc și nu vor să ajungă în acel foc. Așa că se străduiesc să facă toate lucrurile bune pe care cred ei că ar trebui să le facă cei buni. Aceasta este doar o altă formă de legalism despre care am vorbit mai devreme. Al treilea fel de credință și singurul pe care îl acceptă Dumnezeu este descris în Galateni 5:6, "Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste." Iată motivul adevărat pentru orice faptă de ascultare față de legea lui Dumnezeu.

Păcatul și creștinul

Dar înainte de a arăta cum această motivație a iubirii reprezintă însăși inima oricărei adevărate acceptări de către Dumnezeu, să ne îndreptăm spre unele din declarațiile cele mai dogmatice amintite de scriitorii inspirați. Unii chiar ar clasifica limbajul lui Ioan ca netemperat pozitiv, dar judecați dvs. când vom citi cuvintele acestui mare ucenic al iubirii. Vă rog să rețineți că Ioan era ucenicul care își sprijinea capul pe pieptul lui Isus. Era, fără nicio îndoială, cel mai cald și cel mai gingaș din cei doisprezece ucenici. A scris despre iubire mai mult decât oricare alt scriitor din Noul Testament și cu toate acestea a și avut mai multe de spus despre poruncile lui Dumnezeu decât oricare alt scriitor.

Mai întâi, vom citi definiția cea mai simplă și cea mai succintă a păcatului care se găsește în Sfânta Scriptură. Ioan declară: "Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege" (1 Ioan 3:4). Vă rog să vă fixați bine acest verset în gândirea dvs., deoarece restul capitolului se concentrează pe natura păcatului și folosește în exclusivitate această definiție pentru el. Textul este foarte clar, dar trebuie să înțelegem cuvântul "lege" din acest verset. La ce lege se referă? Pavel ne răspunde printr-o discuție paralelă despre păcat în Romani 7:7. El întreabă: "Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidcum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: "Să nu poftiți!" Aici sensul este mai presus de orice îndoială. Ap. Pavel citează direct din Cele Zece Porunci și declară fără echivoc că păcatul este călcarea acelei legi.

Așa că, dacă citim mai departe în 1 Ioan 3, rețineți bine că în versetul 4 s-a definit cuvântul "păcat" drept călcarea legii morale a decalogului. Versetul 5 continuă discuția cu aceste cuvinte, "Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele." Ce trebuia să ne ia Isus? Păcatele. Ce este păcat? Călcarea Celor Zece Porunci. Prin urmare, El a venit ca să ne salveze de călcarea acelor legi. El a venit să ne împiedice să păcătuim.

Apoi Ioan începe o serie de declarații radicale cu privire la adevăr, declarații care i-au uimit pe mulți creștini moderni. El a spus, "Oricine rămâne în El, nu păcătuiește; oricine păcătuiește, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut" (versetul 6). Puternic. Unii sunt cunoscuți că predică cu îndrăzneală, dar niciodată nu am auzit așa cuvinte puternice de la vreun profet în viață sau de la vreun predicator. Prea-iubitul Ioan declară: "Oricine care umblă în neascultare față de Cele Zece Porunci nu L-a întâlnit niciodată pe Isus și nu știe nimic despre mântuirea Lui." Șocant, nu? Într-adevăr.

Dar stați așa. Mai este și este chiar mai puternic. Versetul următor: "Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși este neprihănit. Cine păcătuiește, este de la diavolul" (versetele 7, 8). Cu îndrăzneală, Ioan face demarcația dintre falșii mărturisitori ai adevărului și cei adevărați.

Întâmplător, există mult înțeles în cuvintele: "Nimeni să nu vă înșele." Acest verset ne atrage atenția că ceea ce urmează imediat va fi subiectul unei mari înșelăciuni sau fraude. În Matei 24:3, ucenicii L-au întrebat pe Isus cu privire la semnele venirii Sale, iar în versetul 4 El le-a răspuns: "Băgați de seamă să nu vă înșele cineva." Apoi, a continuat să descopere teribila confuzie care va marca învățătura sfârșitului timpului cu privire la "răpire." Așa că ne putem aștepta ca o neînțelegere asemănătoare să însoțească învățătura neprihănirii prin credință din ultimile zile. Problema păcatului va fi confuză. Doctrina ascultării și legii vor fi distorsionate și vor crea neînțelegeri.

Ioan ne îndeamnă să luăm seama la avertizarea că niciun neprihănit nu va umbla într-o neascultare voită față de Cele Zece Porunci. El merge atât de departe încât să spună că un astfel de om va fi de fapt de la diavolul, și nicidecum un creștin! Apoi adaugă cuvintele care au fost dezbătute de generații de teologi ca și de laici: "Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu" (versetul 9). Cine este sămânța femeii în Biblie? Domnul Isus este adevărata sămânță, iar adevăratul copil convertit al lui Dumnezeu îl are pe Hristos în inima lui. Ca să păcătuiască, va trebui să-L scoată pe Isus din inimă. Hristos nu este slujitorul păcatului și nu se poate afla în inima cuiva care alege deliberat să nu asculte de poruncile lui Dumnezeu. Ioan nu spune că un credincios își pierde puterea de alegere, dar declară cu tărie că Hristos nu rămâne în inima unuia care calcă de bună voie Legea.

Haideți să lămurim problema păcatului. O doctrină ciudată și-a făcut drum în biserica creștină prin învățăturile lui Augustin și Ioan Calvin. Acest sistem fals de credință susține ideea că putem umbla într-o neascultare pe față și să mai avem încă asigurarea mântuirii. Pur și simplu, așa ceva nu este adevărat. Cu toate acestea, milioane au înghițit acest concept distorsionat că îndreptățirea ne schimbă condiția înaintea lui Dumnezeu, dar nu ne schimbă starea.

Viziunea calvinistă este că acoperirea cu îndreptățire ne face acceptabili în fața lui Dumnezeu, chiar dacă continuăm să păcătuim cu voia. Într-o analiză finală, ni se spune că ispășirea ne salvează în viața aceasta de urmările păcatului, dar nu de păcat în sine. În esență, mesajul declară că ispășirea nu schimbă atât de mult natura creștinului cât privește păcatul cât schimbă natura păcatului cât îl privește pe creștin. Dintr-un oarecare motiv, după ce L-am acceptat pe Isus, păcatul nu mai este același factor de moarte ca înainte. Dacă înainte de convertire, comitem un păcat, suntem sortiți pieririi, dar dacă comitem aceleași păcate după ce am fost "mântuiți," nu se poate ca un creștin să se ducă în iad.

Vedeți cum urmărește învățătura aceasta să schimbe natura păcatului în loc să schimbe natura păcătosului? Oare nu înseamnă aceasta să te joci de-a religia? Îndreptățirea nu acoperă niciodată păcatele pe care continuăm să le practicăm. Îndreptățirea ne procură o inimă și o viață cu totul nouă numită convertire prin care începem să manifestăm un nou fel de viață spirituală. Îndreptățirea nu se poate păstra atâta timp cât se comit păcate cu voia. Ea nu este o manta care să acopere călcarea continuă a poruncilor; ea este o transformare spirituală care îndepărtează atât vina cât și puterea păcatului.

Rețineți bine: adevărata credință produce întotdeauna fapte bune de ascultare. Credința fără fapte este moartă. Isus a venit în lumea aceasta ca să-și salveze poporul din păcatele lui, nu în păcatele lui. Biblia vorbește mult despre păcat, dar niciodată ceva bun. De exemplu, nu veți citi niciodată în Scripturi că ar trebui să micșorăm cantitatea de păcate pe care le comitem. Nicăieri nu suntem îndemnați să reducem sau să micșorăm neascultarea noastră. Păcatul este absolut ne-negociabil în ochii lui Dumnezeu. Trebuie să respingem total, să părăsim și să lăsăm orice obicei cunoscut drept păcat. Isus a zis, "Du-te și nu mai păcătui." Nu a zis, "Du-te și păcătuiește mai puțin!" Ioan nu a scris, "Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să păcătuiți din ce în ce mai puțin." El a scris, "Vă scriu ca să nu păcătuiți."

Ucenicul iubit Ioan nu a încercat să-și îndulcească epistola când a scris despre păcat. Niciun predicator modern nu a exprimat acest adevăr mai puternic decât el. El a declarat, "Cine păcătuiește, este de la diavolul" (1 Ioan 3:8). Această nebulosă despre Dumnezeu care ne-ar considera drepti în timp ce de bună voie alegem să nu-L ascultăm nu își găsește nicio bază în Biblie. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire și această putere poate să ne salveze din toate păcatele tot atât de bine ca și din vreun păcat. De ce am crede că un Dumnezeu atotputernic ne-ar ierta, iar apoi ne-ar lăsa sub puterea unui păcat continuu? Asta L-ar face pe Dumnezeu complice la păcatul nostru.

Judecați după faptele noastre

În final, să avem în vedere faptul că judecata va avea loc pe baza faptelor noastre. Știu că unora li s-ar părea legalistic, dar Biblia este extraordinar de clară în acest punct. Ioan a scris, "Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea ... Fiecare a fost judecat după faptele lui" (Apocalipsa 20:12, 13).

Cum armonizăm aceste cuvinte cu ceea ce am descoperit despre iubirea și îndurarea lui Dumnezeu? Nu este oare contrar Bibliei ca îndreptățirea prin fapte să se afle la baza judecării? Nicidecum, dacă luăm în considerare cum vor fi judecate faptele. Este imperativ ca să înțelegem exact cum va măsura și cum va testa Dumnezeu faptele fiecărui om. Ce determină dacă vor fi primite sau respinse? Oare cantitatea depusă? Dacă vom avea destule fapte bune în cont, ni se va acorda intrarea? Și vom rămâne oare afară dacă nu avem destule fapte?

În Predica de pe Munte, Isus a descris un grup mare care căuta să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ne-am mai referit la acest verset mai înainte. Isus a spus, "Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege" (Matei 7:22, 23).

Cântăriți cu atenție cuvintele acestor oameni care vroiau să intre în ultimul minut. Isus nu a pus la îndoială și nici nu a tăgăduit adevărul celor spuse de ei. Ei se lăudau că au făcut multe fapte. Nu cantitatea lipsea. Cantitatea era acceptabilă, dar evident faptele nu se judecau pe baza cantității ... nu li s-a permis intrarea. Dar suntem mai uimiți când citim despre felul de fapte pe care le făcuseră acești oameni. Erau "minuni" și erau și "multe". S-ar părea că și calitatea era bună. Poate că unul donase un milion de dolari ca să se zidească o nouă sinagogă; și totuși nu li s-a dat voie să intre. Misterul se adâncește. Care alt factor ar putea sta la baza sentinței aspre, "depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege"?

Răspunsul se găsește în ultima carte din Biblie și atunci când îl citim, întregul puzzle se rezolvă. În Apocalipsa 3:15 Dumnezeu declară, "Știu faptele tale." Desigur că știe, deoarece a păstrat o aducere aminte, care va fi ultima judecată. Dar să citim mai departe, "Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea" (Apocalipsa 3:15, 16).

Iată secretul întregii probleme! Faptele noastre vor fi judecate la sfârșit, dar nu după greutate sau înălțime. Ele vor fi judecate după fierbințeală! Cu alte cuvinte, toată ascultarea noastră trebuie să izvorască dintr-o inimă care arde de iubire și consacrare pentru Dumnezeu. Motivul va fi descoperit și examinat de ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu. Nicio mărime și niciun fel de faptă făcută de om nu va purta vreun grad de greutate în acea zi, dacă nu au fost făcute dintr-o legătură de iubire fierbinte pentru Isus.

Am ajuns aici la paradoxul problemei credință - fapte. Faptele ori merită totul, ori nu merită nimic. Ele sunt un parfum plăcut de tămâie înaintea lui Dumnezeu sau sunt o urâciune. Totul depinde de motiv și de cine procură tăria de a face faptele. Faptele cărnii reprezintă efortul omului de a se salva singur, dar faptele din iubire care izvorăsc din prezența permanentă a Duhului Sfânt sunt exact opusul. Ele ies în evidență ca dovezi autentice de credință adevărată și de iubire.

Dumnezeu nu a schimbat acest test din Grădina Edenului. El încă cere exact același fel de ascultare. Singura diferență este că în Eden părinții noștri sfinți și necăzuți aveau, din fire, puterea de a asculta. Din nefericire, în calitate de copii ai lui Adam și ai Evei, după cădere, noi am moștenit o natură firească ce nu este supusă legii lui Dumnezeu, doar dacă a trecut prin minunea convertirii și îl are pe "Hristos în voi". Iată de ce Isus a declarat, "dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu" (Ioan 3:3). Iar tânărului bogat care L-a întrebat: "Ce bine să fac, ca să am viața veșnică?" Isus i-a răspuns: "Păzește poruncile" (Matei 19:17).

Nu există nicio contradicție între aceste două declarații ale Învățătorului. Nimeni nu poate fi mântuit fără să cunoască nașterea din nou și nimeni nu poate fi mântuit dacă umblă într-o neascultare fățișă față de porunci. Cele două operează ca ambe părți ale aceleiași experiențe de mântuire.

Adevărul central în toate aceste afirmații este că nimeni nu poate asculta dacă nu s-a convertit și nimeni nu va refuza de bună voie să asculte, dacă s-a convertit. Fie ca nimeni să nu vă convingă că faptele nu au importanță sau nu este nevoie de ele sau că păzirea poruncilor înseamnă legalism. Dar cercetați-vă inima cu multă atenție ca să decideți rădăcina ascunsă a roadelor ce împodobesc stilul dvs. de viață creștin. Dacă ascultarea de legea lui Dumnezeu reprezintă revărsarea spontană a legăturii dvs. continue cu Domnul Hristos, atunci oricine v-ar acuza că sunteți legalist vă va judeca și se va osândi singur. Pe de altă parte, faptele dvs. de iubire vor fi văzute ca exact antiteza legalismului. "Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2:10).